

CSIBEFASIRT

TABU

IMPRESSZUM

SZERKESZTŐK

Bach Lili, Cser Laura, Gáspár Zorka, Király Kata, Nagy Lili Blanka,
Szerdahelyi Luca, Bakos Kata (Zsömi)

TÖRDELŐ

Tenczer Kincső

DESIGNEREK

Kalmár Lili, Kovács Nelli Nádja, Nagy Kamilla

KIADÁSÉRT FELELŐS TANÁR

Pinczési Botond

Előszó

*„a hétfői sütemény jár a fejekben,
meg a csibefasírtos szendvics átellenben.”*

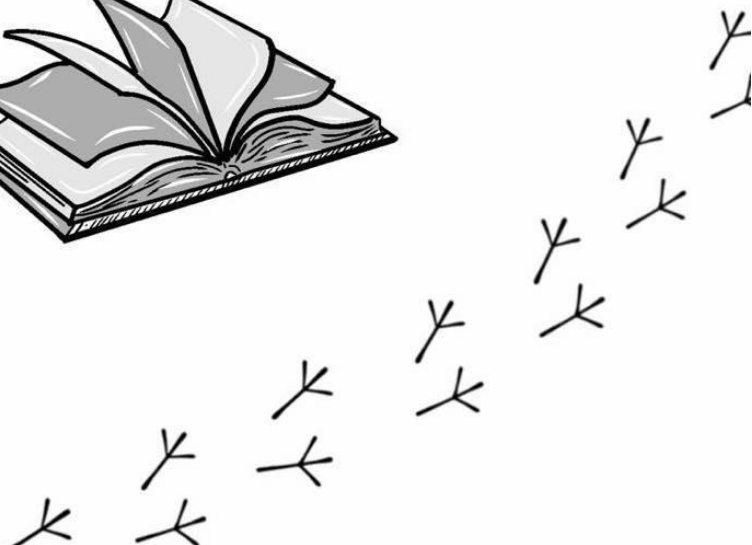
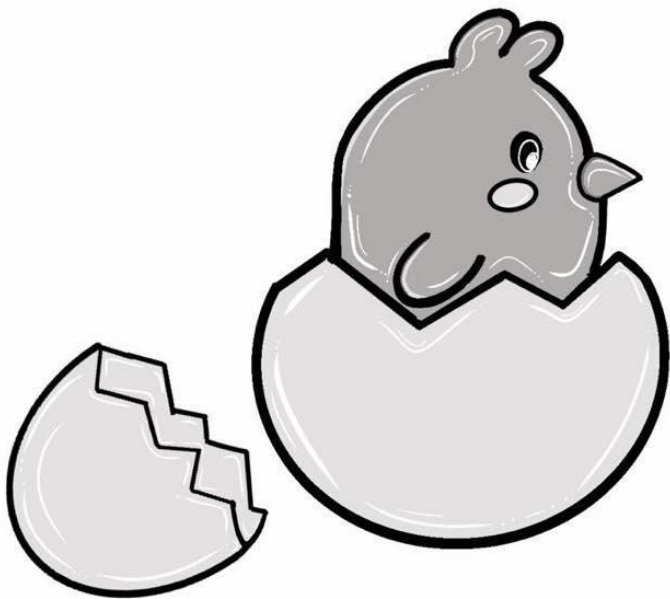
(Sulihimnusz)

Bakai Timi, 11.a osztályos tanuló a héten azt mondta nekem: a november nem egy hónap, inkább egy hangulat. Ezen hangulatból, a szeptemberi viszontlátás lecsengéséből, az első vacogós tesiórákból, a könyv fölött elalvós magolásokból és a karácsonyvárás előtti letargiából próbál kikököszteni a Csibefasírt. A folyóirat szerkesztősége a 10.a tanulóiból áll össze, akik egy 2-3 havonta megjelenő iskolaújságot készítenek. A lap négy állandó rovattal működik. A szépirodalmi rovatban verseket és novellákat, a kritikában filmről, könyvről és színházi előadásokról szóló értekezéseket közölnek. A Csibe részét képezik továbbá az interjúk, valamint az aktuális rovatban a könnyed és könnyedségükből adódóan könnyen kikezdhető cikkek is. A periodika egyik legfontosabb újítása, hogy szerkesztői felkérésre készülnek a szövegek (szóval nem érdemes Gáspár Zorka elé befurakodni ebédnél...), valamint, hogy minden lapszám egy tematika köré szerveződik. Az első kiadványnak szamizdatban kéne megjelennie, ugyanis a szerzők csak olyanokról beszélnek, amikről nem szabad vagy nem szokás. Fogatlan csókok, intim betétek, cigányozások, kritikus meglátások dicsőített filmekkel és könyvekkel szemben. A szerkesztőség kiszabadította az elefántot a porcelánboltból, ahol feltört atomtitkokat, letört üvegfejeket és megtört gyerekkorokat talált. Vajon a tabukról való beszéd nem ahhoz vezet, hogy újratermeljük a kimondható-elfojtandó viszonyait? Vagy ha rendszeren kibeszélünk egy témát, akkor meg tudjuk azt fosztani tabujellegétől? A csibenyomokat követve kiderül.

Pinczési Botond

Kiadásért felelős tanár

SZÉPIRODALOM

Fémmentes élet

Leültem a nappaliban, és gondolatban becipzároztam a számát.

„Ne cseszd el, öregem!”

Anyámra sandítottam. Az arca kipirult, a szemei egészen összeszűkültek, ahogy vádlón bámulta a két előttünk ülő öltönybe öltöztetett fémembert.

Mindig röhejesnek találtam, hogy ruhát adnak rájuk.

Elvileg azért, hogy emberibbnek tűnjenek, de aztán a végén az egésznek olyan hatása lett, mintha valami ezeréves animációsfilm-karaktert tolnának eléd, egy olyat, ami úgy néz ki, mint egy óvodás elrontott karikatúrája, az óriási szemekkel, meg a vonalszájjal, és azt mondanák:

„Nézd, hát nem tökre ugyanolyan, mint te?” Aztán nevetve mutogatnának rád, és úgy éreznéd, mintha arcon köptek volna. „Mint két tojás.”

Senki sem szereti a robotokat. Nem mondjuk ki, de így van. Őket használják minden piszkos munka elvégzésére, a katonaságon, adóbehajtónak, verőembereknek, így nem csoda, hogy mindenkinek van némi ellenérzete velük szemben.

De persze, ahogy már csak az emberekre jellemző, befogjuk a szánkat, hogy még csak véletlenül se rajtunk csattanjon az ostor a véleményünk miatt. Nem szólunk egy szót sem.

Nem beszélünk a kialakulóban lévő konfliktusról Kína és Európa között, nem beszélünk Amerika legutóbbi kísérletéről, amivel megszegték a Nemzetközi Atomcsend Egyezményt, nem említjük azt, hogy már megint valami vírus söpör végig a világon, és már megint maszkot hordunk, meg nem lépünk ki a házból, nem szólunk semmit arról, hogy egy újabb közösségi oldalról derült ki, hogy lopja az adatainkat, és nem beszélünk arról, hogy a szomszéd néni feje fölül eladták a házat, és most minden reggel az utcán látjuk kéregetni munkába menet.

Meg persze nem beszélünk arról, hogy senkinek sem tetszik, hogy az állam év végére mindenkihez robotokat akar költöztetni. Azt mondják, így könnyebb nyilvántartani az emberek egészségi állapotát, és hogy ezek a nyomorult fémemberek segíthetnek nekünk a mindennapi élet során.

Újra anyámra néztem.

Ha nem engedünk be a háztartásunkba gépet, a cégét egy pillanat alatt elkaszálják. Elég rászütni, hogy biztos azért, mert illegális gyógyszereket szed, vagy drogkereskedő és a karrierjének lóttak.

— Köszönjük az együttműködést, asszonyom. – A robot hangjában benne volt az a természetellenes simaság, amitől mindig kirázott a hideg. — Már csak alá kell írja ezeket a papírokat.

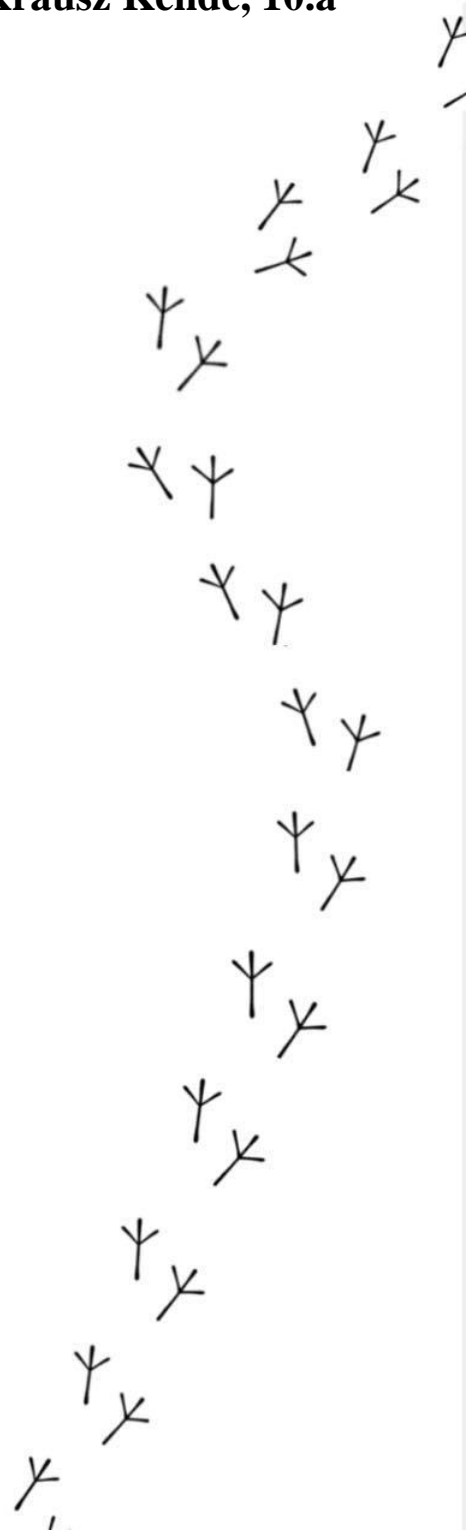
Az anyám megmasszírozta az ornyergét, nagyot sóhajtott.

A fémember odanyújtotta neki a szerződést, anyám pedig feltolta a homlokára a szemüvegét, és nekilátott kibetűzni a szöveget.

— Köszönöm — mondta, miután végzett és összetépte a lapokat. — Öröm volt Önökkel üzletelni.

Még akkor sem tudtam kiverni a fejemből ezt a gunyoros hangot, mikor másnap viszont láttam anyám arcát a reggeli híradóban.

Krausz Kende, 10.a

Egy másik ember

Ő az még?

Vörös könnyes szemébe néznek,

magukat is vétkesnek látják,

ide-oda hebeg, árad a hazugság, s megvetés

búze száján át.

Testéből elhagyott a szeretet, átváltozott s tépi

szét az életet,

nem csak a barátaiót és szeretteiót,

sajátját is magát meghazudtoló cselekedeteivel.

Remeg a kéz, remeg a lélek, remeg, aki hozzáér,

segítség kell rögvest.

Dülöngél a mocskos szavak között,

csak nevet, ha tönkretesz valamit.

Miről beszél?

Maga se tudja, csak járatja a száját,

hogv mi a rossz, s legnagyobb bűne, hogv magát

nem említi meg köztük.

Tetteti, hogv még ott van bent,

hogv boldogan játszik azzal, akit szeret,

hogv egy jó ember, és nem egy álszent vétkes.

Körbenéznek üveg mindenhol,

megcsillan mindegyiken egy-egy rossz tette,

nem tűnnek el, csak cserélődnek mindig egyre

többel.

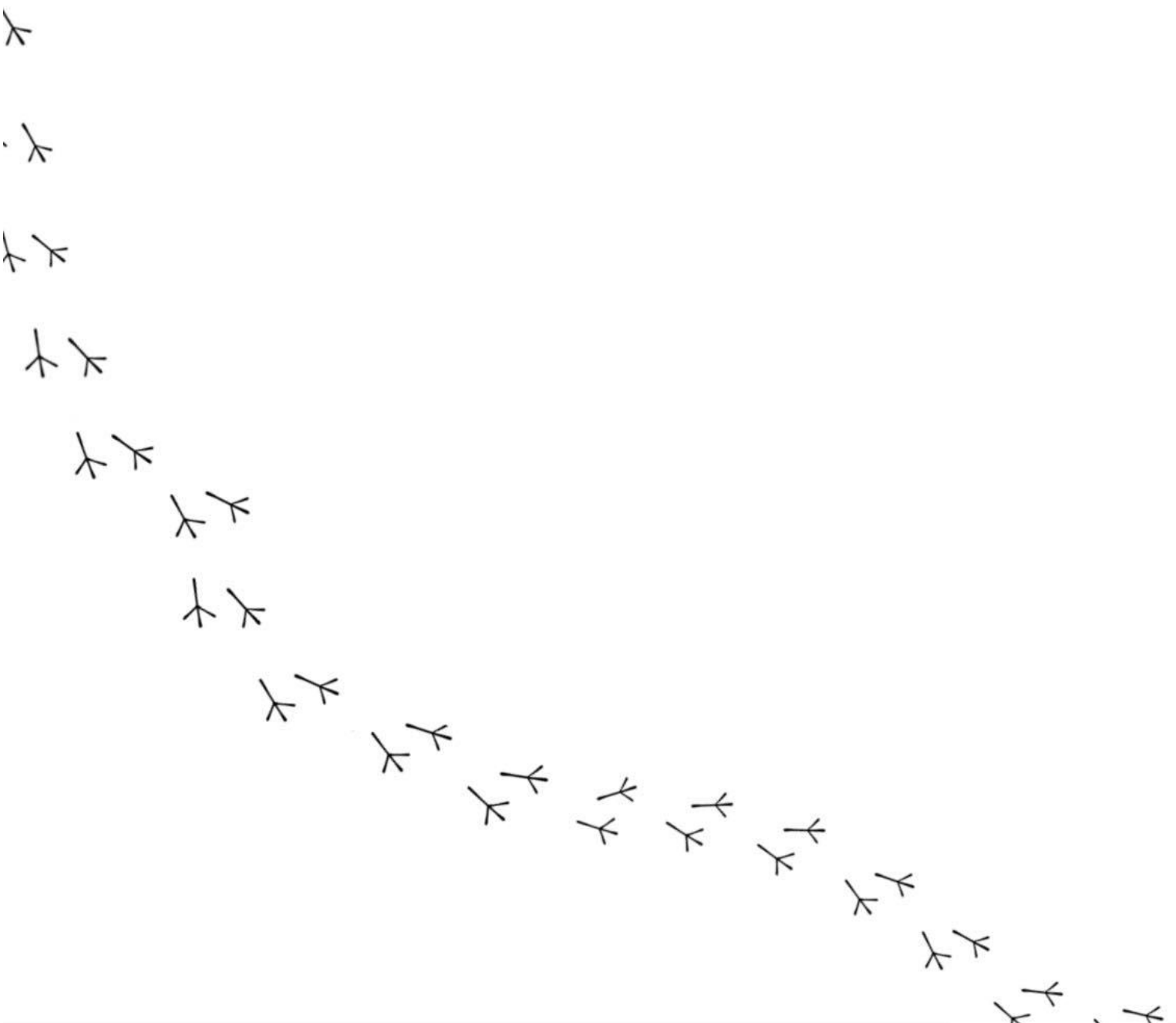
Csak fogy és fogy

vizet már nem iszik, mérreg csúszik le helyette száján, s önti el igazi énjét a szennyezett árvíz.

Felkel a nap, felkel egy másik énje, hiányzik az embereknek, aki volt.

Visszatér valós énje még egyszer?

Zsebők Borbála, 9.a

Üres Egyén

Szeretném azt mondani nem tudom mire gondolsz, de le sem tagadhatnám...

Mindig ugyanúgy kezdődik a rád vonatkozó része..."Nézd mit csinálsz ezzel a gyerekkel!"..."Nézd meg, most miattad sír!"..."Tönkreteszted őt!"...a kedvenc részem, ahogy észre sem veszik, hogy neked ehhez semmi közöd.

Mire észbe kapsz, már ott állsz a küszöbön, válladon egy táskával. Kint tép a szél, hideg van, köd amíg a szem ellát. Te pedig csak ott állsz zihálva a küszöbön. A szemedből kifújja a szél szíved gyászoló verseit és tüsszentésre csavarja az orrod, amikor következik amiről tudod, hogy mindig megtörténik...

–Prücsök! – szól utánad.

Megfordulsz és egy pillanatra megnyugszol a két kar szorításában...De igazán csak egy választ szeretnél kapni. Mégis csak azt hallod, amiért mélyen sóvárogtál, hogy ne kelljen ezt hallanod az egyetlen támaszodtól.

–Nem tudom... – csuklik el a hangja végén.

Éles duda sikítása hasít a levegőbe. Egy utolsó könnyes pillantás és már rohansz is ki. A szél az arcodba fújja a hajad, mintha nem lenne elég gátló tényező utadban. Csapzottan bezuhansz a hátsó ülésre, ott biztonságban érzed magad és csak könnyes szemekkel bámulsz ki az ablakon...

A formalitásokat elhagyva, üdvözlés nélkül rohansz fel a felső szobába, de elrejtőzni, odáig elhallatszódni a szitkozódások. Ők ugyan ezt tudják, de hidegen hagyja őket. Hiszen voltak ők is gyerekek, ők is hallgattak végig vitákat mégis túléltek... Azt mondják mindent értesz tesznek, mégis a legalapvetőbb dolgot nem veszik figyelembe...Hogy számodra fájdalmat okoz, amit csinálnak...

Amikor már eltelnek napok, hetek, hónapok és hosszú évek is és azt gondolod minden rendben van. Már nincs több vita, nem kell többet ebben élned, nem vesz körbe az az atmoszféra, amiben felnőttél, de ők akkor is ott maradnak...Az emlékeid kopogtatnak az elméd ajtaján, betörnek azt, a könnycsatornáidból pedig ezzel párhuzamosan kezd el ömleni a könny-zuhatag...Akkor törnek rád, amikor csak kedvük tartja, a legapróbb külső behatásra...Éjszaka a szobádban, délután a metrón vagy épp a szupermarket

polcai közt, oly' mindegy! Pont ugyan olyan, mintha újra ott lennél és átélnéd újra és újra...Mintha csak a pokol rántana magával.

És így lesz egyik pillanatról a másikra, abból a rettenthetetlen, életkedvvel teli, mosolygó totyogóból, egy reszkető, összetört, síró gyermek...Az ártatlan lélekből egy üres egyén. És bár soha nem volt teljes, de még boldognak nevezhető gyermekkorod sem, öltni tudnál azért, hogy újra az a gondtalan csöppség lehess. Hogy ott ragadj az időben, hogy sose kelljen felfognod mi történik körülötted, belenőni, beletanulni és legvégül ráéismélni, hogy te is ugyan azon az úton haladsz, mint ők...

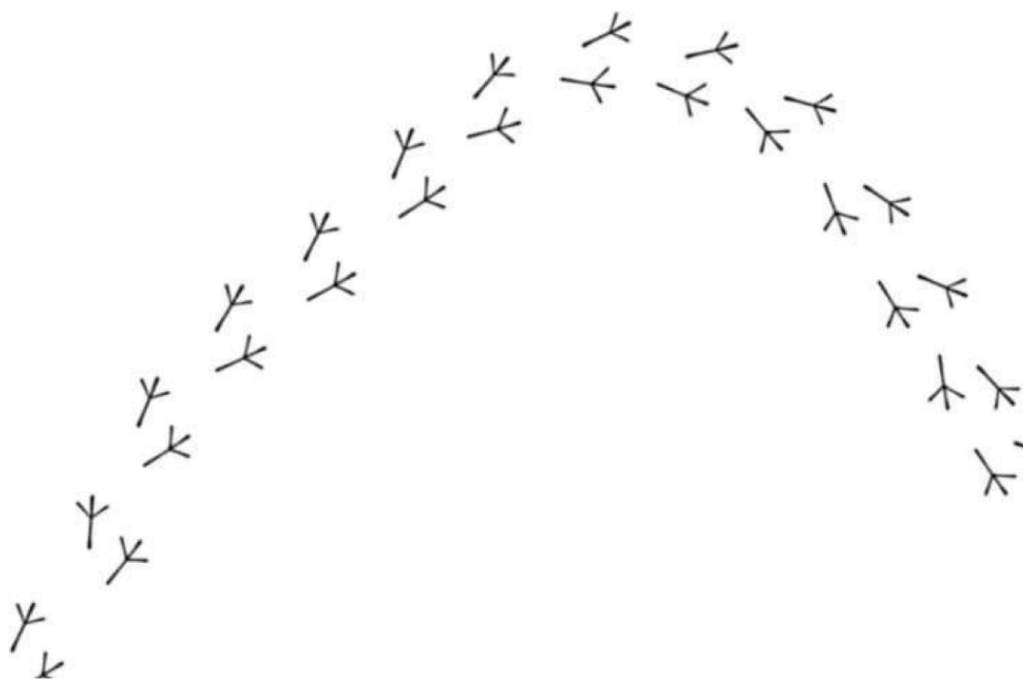
És hogyan is csinálhatnád jobban, mint ők? Hisz sosem volt rendes gyerekkorod, sosem volt előtted egy megfelelő példa, nem tudod hogyan néznek ki az egészséges családi kapcsolatok! Nem lehetsz jobb náluk, csak rosszabb. Akkor, hogyan is vágyhatsz te is egy családra, ha ennél jobbat nem produkálhatsz? Nem akarhatod, hogy még egy élet így felboruljon, ilyen korán...

És máris ott tartunk, hogy sosem fogod magad alkalmasnak tartani arra, hogy szülő legyél... Bárcsak nem érteném miről beszélsz, de le sem tagadhatnám, hogy végig magamról beszéltem...

2021.12.25.

3:53 – 4:45

Klacsó Kincső, 10.d

A fal

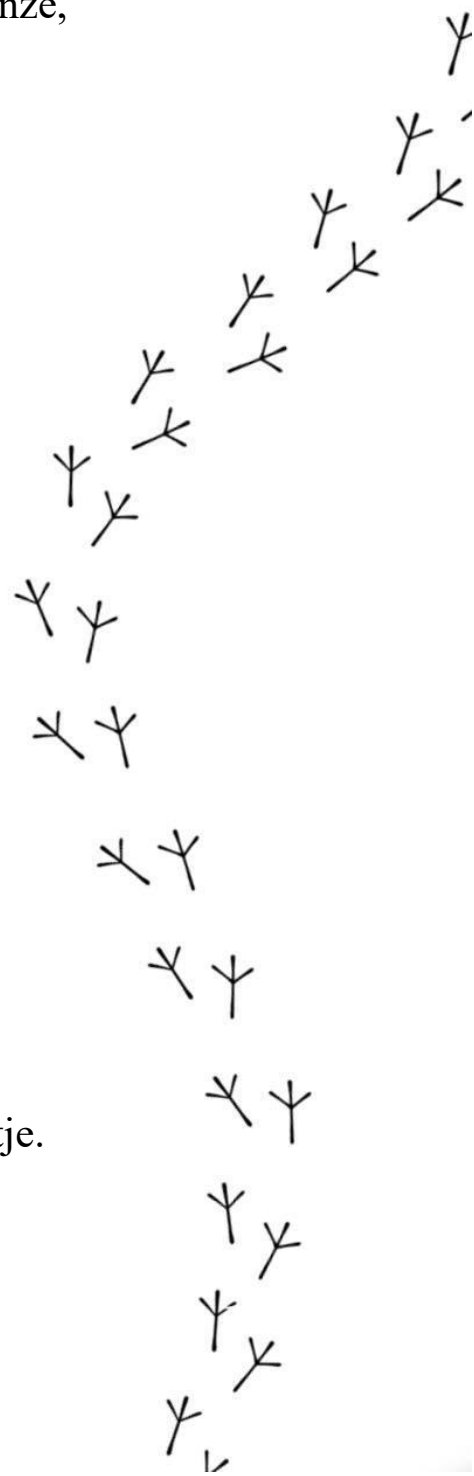
Mesélj Anyu! Milyen volt régen egy gyereknek?
Kit társai szerettek és felemeltek,
nem pedig csak meguntak, majd szőnyeg alá sepertek.
Vagy, ha hazatért egyszer a megfáradt vándor;
felnőve, hogy lehessen bátor,
túléljen a világban bár- vagy akárhol.

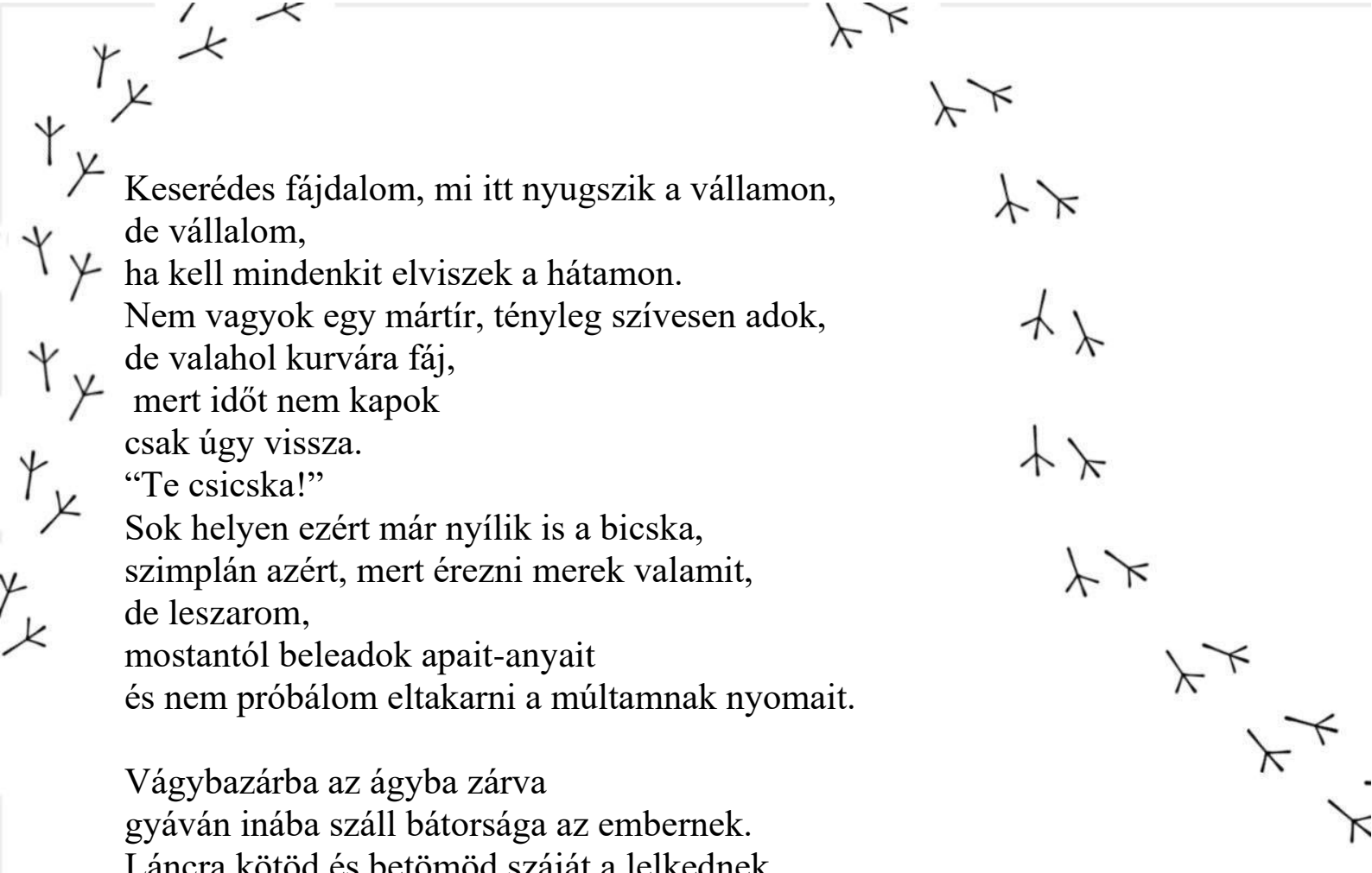
Vagy mi történne,
ha az utca nevelte kölyök a betonról egyszer fölnézne?
Ne azt kelljen látnia, hogy neki is csak akkor jár az éhpénze,
ha beáll a sorba vagy ha beáll a téren.
Kabát legyen hátán és ne fázzon télen.

Engem is elvakítanának a reflektorfényei.
Ha vége a shownak,
rám támadnak saját sötétségemnek rémei,
de megyek előre és majd vezetem a ganget,
néhány pofontól a fülem is becsenghet,
az ördög a gitáron pár szál húrt penget.
Eltűröm az ütések, százat is vagy ezret.

Aztán újra sorba állok egy újabb adagért,
de nem anyagért
és nem is anya kért
hanem Magamért és Értetek.
Tényleg megértetek?

Mert miből tanuljak, ha nem a pofára esésből?
Próbálok ember lenni. Gyere, adok az enyémből!
Átadom a szívem, itt egy tálcára kitalalok mindent,
ma már sokszor az is gond, ha dobog valami itt bent.
És ha érzem hogy **bumm bumm**, ahogy veri az ütemet,
az üzemet megzavarja az üzenet, minek agyam a címzettje.
Mosolygok tovább akkor is ha vér tapad az ínyemre.

Keserédes fájdalom, mi itt nyugszik a vállamon,
de vállalom,

ha kell mindenkit elviszek a hátamon.

Nem vagyok egy mártír, tényleg szívesen adok,

de valahol kurvára fáj,

mert időt nem kapok

csak úgy vissza.

“Te csicska!”

Sok helyen ezért már nyílik is a bicska,

szimplán azért, mert érezni merek valamit,

de leszárom,

mostantól beleadok apait-anyait

és nem próbálom eltakarni a múltamnak nyomait.

Vágybazarba az ágyba zárva

gyáván inába száll bátorsága az embernek.

Lánkra kötöd és betömöd száját a lelkednek,

nehogy felszólalhasson egy lelkiismeret.

Könnyebben gyűjtöd a tálba a csikkeket

és felhúzol magad köré egy falat,

majd rájössz hogy már senkid nem maradt.

Nem leszek még egy rohadt téglá a faladban!

Egész nap alszom mégis fáradt maradtam

és ha fának vágódik az autó a kanyarban,

találj majd meg engem egy gyermeki kacajban.

Tenczer Kincső, 10.a

KRITIKA

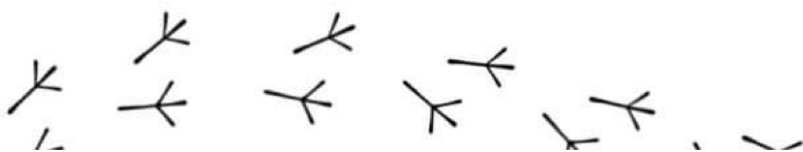
Janne Teller: Semmi - könyvkritika

„Semminek sincs értelme, ezt régóta tudom. Ezért semmit sem érdemes csinálni. Erre most jöttem rá.” Ezzel a gondolattal indít Janne Teller Semmi című ifjúsági regénye, első körben kontextus nélkül – ezzel első pillanatban „fejbe vágva” az olvasót a regény apatikus hangulatával, szinte úgy, mintha mi magunk is épp most jönnénk rá erre.

Később megtudjuk, hogy e sorok a történet szálat hátulról mozgó Pierre Anthon szavai, aki nyolcadik osztályos gyerek letére véglegesen kiábrándult a világból, és zseniális manipulációs eszközöket használ az osztálytársain a saját nihilista felfogásának népszerűsítésére. Olvasóként az is felmerülhet bennünk, hogy a fiú egy elvetemült szociopata, aki szektavezér módjára próbálja megfertőzni társai elméjét, hogy legyen valami szórakozása az általa jelentéktelennek kinyilvánított életében. De ha igazán a karakter mögé nézünk, sajnáljuk, hiszen egy tizennégy éves gyerek, aki korához képest túl érzékeny és leleményes, de magára hagyott és elkeseredett. (Hozzáteszem, ennek észrevételéhez már az olvasó empátiájára van szükség, ugyanis az író nem árnyalja túlságosan a szereplőket, csak cselekményeken keresztül láttatja individuumaikat, szinte drámai módon.) Minden életkedvét elvesztve egy fa tetejére mászik, kivonja magát az eseményekből, és csak fentről hallatja hangját. Megszólalásai ezentúl csak arra vonatkoznak, hogy nincs értelme az életnek.

Osztálytársaira nagy hatással van mindez, felfogásuk megváltozik a világról, nem tudnak másra gondolni. Ez lehet az egyik, racionálisabb felfogása a műnek, de véleményem szerint szimbolikusan jeltheti Pierre Anthon öngyilkosságát is. De az bizonyos, hogy életében az aktív részvételt beszünteti, hiszen nem jön le a fáról. Ezzel egy módon mindenképpen megszűnik létezni; nem hajlandó visszatérni a társadalomba. Ez megmagyarázná a továbbiakban történő brutális eseményeket – ezért akarhatják a gyerekek foggal-körömmel Pierre Anthon állításának ellentétét bizonyítani.

A mű rengeteg érzékeny témát boncolgat, mindezt egy meglehetősen egyszerű és tényszerű elbeszélésformával. Egy nyolcadikos kislány, Agnes szemszögéből láttatja a történetet, aki szintén részese a regény eseményeinek. Osztálytársaival úgy döntenek, úgy fogják megcáfolni Pierre Anthon elveit, hogy elkezdnek számukra fontos dolgokat összegyűjteni és egy rakásra tenni; hiszen ezeknek van igazi értelme. Ezt a „Fontos Dolgok

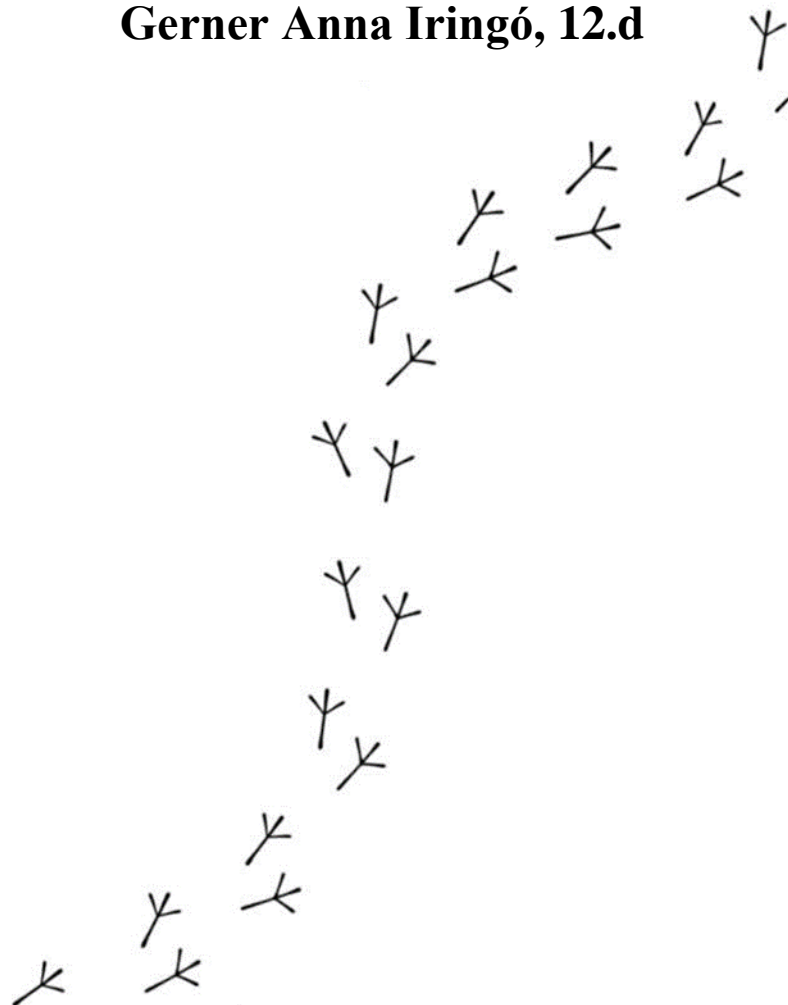
Halmának” nevezik el, és egymásnak szabják meg, hogy mi kerüljön erre a halomra. Ekkor esnek a szereplők a nyúl üregébe; egyik pillanatról a másikra elkezdnek kegyetlenebb dolgokat kérni egymástól. Számomra meglehetősen volt, hogy a gyerekek az értékes dolgok elvesztésében találták meg a jelentést, és nem abban, hogy ezeket az általuk fontosnak tartott dolgokat értékelik és jobban megbecsülik, mint Pierre Anthon kijelentése előtt. Ennek oka lehet, hogy a létrejött helyzetben a legyek urához hasonlóan kibukik az ösztönlény a szereplőkből, túl későn veszik észre magukat és a szörnyűségeket, amiket elkövetek.

A mű kulcsszava és címe a „semmi” – és valóban nem foglal állást; kérdéseinkre semmivel sem felel.

A műben rengeteg fontos morális dilemma merül fel, amivel jobb, hogyha a fiatal generáció minél előbb szembesül a regény által. Sok kérdésünkre nem kapunk választ, érezhetjük igazságtalannak a történet végkimenetelét. Számomra a legbosszantóbb az, hogy végig azon tűnődtem, hogy valakinek tennie kellett volna a józan eszüket elvesztett gyerekekért. A felnőttek közönye azonban nem áll távol a valóságtól, de mindenképp egy kisarkított motívum a műben - ami jó eszköz a fő üzenet kihangsúlyozására.

Ugyanis a felnőttek hanyagsága, csőlátása és gyermekeik magára hagyása egyértelműen Pierre Anthon tételét támasztották alá.

Gerner Anna Iringó, 12.d

A remény rabjai - filmkritika

A remény rabjai (angolul: The Shawshank Redemption) Stephen King könyvéből adaptált 1994-es film. Rendezője Frank Darabont, egy magyar származású amerikai rendező. Ezzel a filmmel volt az egyik legnagyobb sikere, és Oscar-díjra is jelölték. A főszerepet Morgan Freeman és Tim Robbins alakították. Bár eredetileg nem volt hatalmas kasszasiker, kritikusok és nézők is elismerték a filmet, amelyet ma sokan klasszikusként emlegetnek.

A film 1947-ben indul, ahol egy Andy Dufresne nevű sikeres bankárt kétszeres életfogytiglanra ítélnék, állítása szerint hamisan, felesége és szeretője gyilkossága vádjával. A börtönbe érkezése után 1 hónapig alig vált pár szót sorstársaival, majd Ellis Boyd Reddinggel, becenevén Reddel lassan összebarátkozik, aki ekkor már 20 éve él a rácsok mögött. Majd érkezése után elkezdnek változások történni a börtön falain belül. De vajon ezek pozitív változások?

Ez a film sok szempontból is elgondolkodtató. Eleinte a börtön működése mentális és fizikai megfélemlítésre alapult, amit a rabok egy idő után el kellett, hogy fogadjanak. De ez a rendszer nem a hatékonysága miatt volt megszokott. Így a sok ott dolgozó visszaélhetett a hatalmával, felsőbbrendűként tekintettek magukra, miközben tetteik sokszor rosszabbak voltak, mint az igazi elítélteké. Ez a szisztéma Andy érkezésével drasztikusan megváltozott, mert ahogy ő is mondta, neki volt valamije, amit nem tudtak elvenni tőle, a reményt.

Neki is voltak sötét pillanatai. Például amikor a "nővérek" ráakadtak. Sajnos nagyon gyakori a börtönökben a megerőszakolás, ami sokszor nem az identitásról szól, hanem, ahogy filmben is mondták, maga az aktus kellett nekik és az ellenállás. Ezek voltak az ott töltött idejünkben azok a pillanatok, ahol ők érezhették magukat kontrollban az életük felett. Itt is fontos szerepet tölt be a felsőbbrendűség érzete. Az erőszaktevők arra vágytak, hogy szabadságukat kiélhessék, ők ezt az utat választották ennek érdekében, aminek később következményei is lettek. Sajnálatos módon a börtönökben történő megerőszakolások sokszor halálesetekben végződnek, és nem kapják el az erőszaktevőt vagy erőszaktevőket.

Miután Andy segített az egyik börtönőrnek egy pénzügyi kalamajkában, a többi őr is hasznot húzott az elítélt bankárból, majd egy idő után az igazgató is, aki jelentős sikkasztást akart ezzel igazolni. A film során annak érdekében, hogy kihasználhassák Andy-t, még át is helyezték eredeti posztjából. Ironikusnak tartom, hogy azok az emberek, akik elvben arra szolgálnak, hogy jobb embereket faragjanak a bűnözőkből, saját hasznukat keresik az egész munkában, lehet nekik is csak a tanárok fizujából jutott.

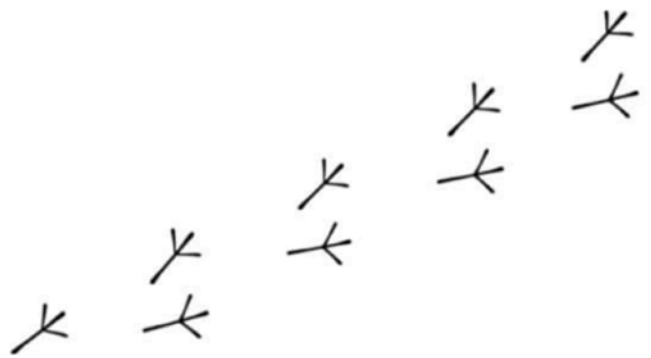
Amikor Andy-t megkérte Tommy, hogy készítse fel az érettségire, Andy a szárnya alá vette, még úgy is, hogy Tommy olvasni sem tudott. Sokszor feladta, de szorgalmasan tanult, és ez meglátszott az eredményen is. Bár Andy elutasíthatta volna a felkérést, látva a lehetetlen feladatot, tudta, hogy ha ő nem segít, senki sem fog. Egy nagyon szép gesztus volt, amit tett Tommyért, amit sokan nem csak a nehézség, de a múltja miatt sem tettek volna meg érte. Ugyanilyen gesztus volt, amikor Andy veszélyeztette magát, csak azért, hogy a barátai ihassanak egy pár sört, pihenjenek, beszéljenek, napozzanak és érezzék magukat szabadnak, még ha csak egy kis időre is. Majd később, amikor a hangosbemondón keresztül juttatta el a zenét a bűnözőknek, tudta, hogy önmagát veszélybe sodorhatja, de a több évtizede ott szenvedő raboknak talán az egyik legszebb pillanata lehet.

Nekem ez a film azt mutatta meg, hogy nem érdemes a kilátástalan szituációkat félbehagyni, hanem akkor is, ha csak a remény maradt, küzdeni kell azért, amit jónak látunk.

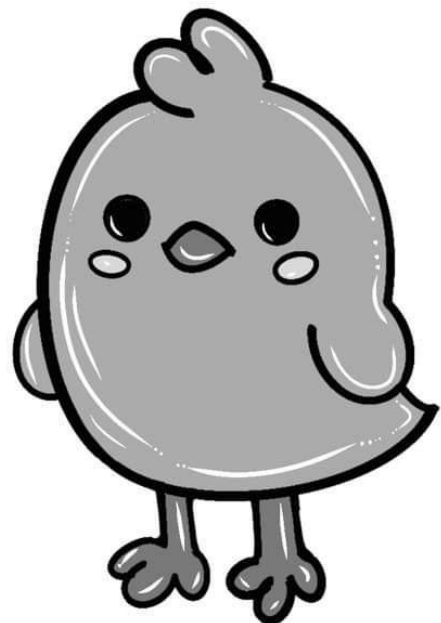
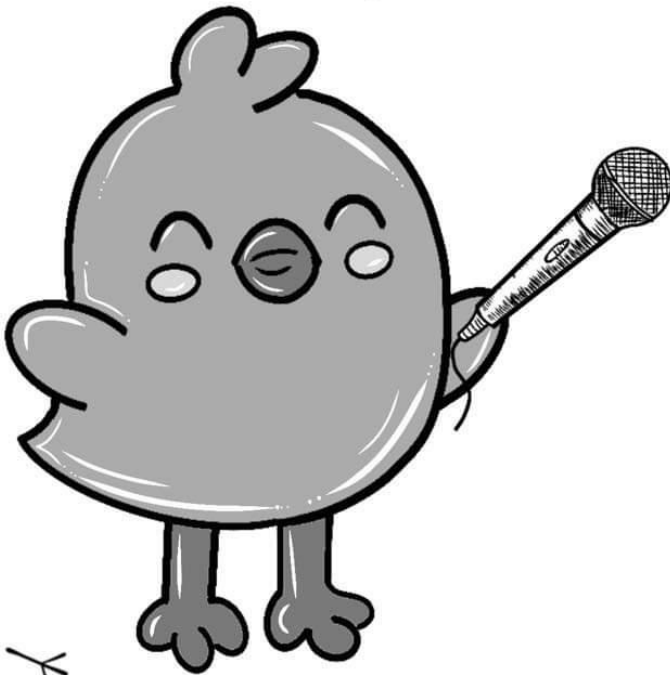
Amikor befejeztem a filmet, aminek egyébként gyönyörű végződése volt, minimum három barátommal megígértettem, hogy nézzék meg velem újra. Úgy gondolom, hogy ez a film olyan sok témát magába foglal és olyan sok különböző üzenettel rendelkezik, hogy mindenkinek teljesen eltérő gondolatai vannak a film jelentéséről. Ezt a kritikát pedig a filmből a kedvenc idézetemmel zárom.

"Andy Dufresne, aki egy folyónyi szaron úszott át, hogy végül tiszta legyen."

Födő Noa, 9.a

INTERJÚ

Elmélkedés a rasszizmusról

Barátommal, osztálytársammal, zenésztársammal, **Pataky Lórical** beszélgettem a témáról.

- Számodra mit jelent a rasszizmus?

Úgy írnám le röviden, hogy bőrszín vagy hovatarozás alapján történő megkülönböztetés. Egy olyan önkényes rangsor, ami akár faji üldözéshez, népiirtáshoz is vezethet.

- A saját életedben tapasztaltál már ilyen kirekesztést?

Szerencsére nem különösebben. A korosztályomban inkább a humorban nyilvánul meg, komolyan nem azonosulunk ezekkel a nézetekkel. A közegekben, amikben mozgok, ez nincs igazán jelen. A környezetem alapvetően liberálisan gondolkodó, elfogadó emberekből áll, egymást nem a külső jegyeink alapján ítéljük meg.

- Szerinted Magyarországon általánosságban érezhető a rasszizmus jelensége?

Magyarországon a romákkal szemben régóta jelen van. Más rasszok felé szerintem nem jellemző, de a magyarokról elmondható, hogy bizalmatlanok az idegenekkel. Nincs még kultúrája a befogadásnak, szokatlan, ezért az emberek nagy többsége közönyt, elutasítást mutat. Például sokaknak ma még az is látványosság Pesten, ha megy az utcán egy fekete. Ez persze a fiatalabbakra nem jellemző.

- Ezek szerint úgy gondolod, hogy korosztályonként eltérő lehet a hozzáállás?

Egyértelműen érezhető, hogy általánosítva a legidősebbeknél a legjobban, aztán korban lefelé folyamatosan redukálódik. Fontos, hogy milyen a szocializációs közeg is. Nem ismerek olyat, ahol a szülők elfogadóak, de a gyerekek rasszista lenne. Nyilván itt is lehet eltérés, ha valaki úgymond rossz

társaságba, szélsőséges nézeteket valló, agresszív közegbe keveredik. Személy szerint elítélem ezeket a csoportokat, de tény, hogy léteznek. Én nem vagyok rasszista, ez a lényeg.

- Sokszor hallunk rasszista töltetű vicceket, de akár komolyabb, éles kritikákat is. Szerinted van alapja a megkülönböztető sztereotípiáknak?

Úgy gondolom, hogy vicces megközelítéssel sok igazság van a különféle emberi fajok, nemzetek jellemzőinek kiemelésében. Születtek erről klasszikus viccek, történetek, melyek talán nem annyira bántóak. Magyarországon a cigányság helyzete egy akció-reakció volt, mert provokálták a roma származásúakat azzal, ahogy eredendően álltak hozzájuk. Nálunk, ahogy meglátnak egy cigányt, az alaptól gyanakvást, egyesekből dühöt vált ki, és rossz szájjal állnak hozzájuk. Emiatt jogosan vannak kiélezve erre a cigányok, feldúltak, és még több komplexust kell kompezálniuk.

- Szerinted hogy lehetne javítani a helyzeten?

Nem tudom, nehéz ezt megmondani. Mivel ez a probléma régóta jelen van, ha lenne erre konkrét recept, már megoldódott volna. Gyorsan nem, de az idő elteltével enyhülhetnek a nézeteltérések. Bízom abban, hogy a mi generációnk már másképp áll ehhez a kérdéshez. Sokkal inkább fókuszot kap, hogy az embereket csupán származásuk alapján nem teheti senki alárendeltté vagy jogfosztottá. Az egymáshoz való hozzáállás, mások elismerése és elfogadása talán egyszer majd nem a bőrszín alapján dől el, és mindenki egyenlő esélyekkel élhet.

Órákig tudnánk még erről beszélgetni, de köszönöm, hogy gondolat indítónak másokkal is megosztottad a véleményedet.

Iván Barnabás, 11.a

AKTUÁLIS

Ez vagy Az?

Úgy gondolod, hogy könnyen tudsz választani, és nem szenvedsz döntésképtelenségben? Akkor csekkold magad ezzel a teszttel, hogy tényleg így van-e? Ha még nehezen hozol döntéseket, szenvedj ma is.

Inkább jársz a város utcáin mezítláb, vagy inkább leszel zokniban és bakancsban homokos tengerparton?

Inkább minden levegővételnél horkoló hangot adnál ki, vagy inkább minden huszadik lépésnél kimenne a bokád?

Inkább minden egyes nap hallgatnod kelljen, ahogy a szüleid beteljesítik a testi szerelmet, vagy inkább egyszer beszálnál?

Inkább legyen egy 10/10-es párod, aki buta és nem tudtok beszélgetni, vagy inkább legyen egy 10/3-as párod, akinek jó a humora, és jó vele beszélgetni?

Inkább minden randin csöpögjön rólad az izzadság, vagy inkább minden randin folyamatosan szellentesz?

Inkább smárolnál egy emberrel, akinek nincs nyelve, vagy inkább smárolnál valakivel, akinek nincs foga?

Neuhauser Emil Béla, 11.d

ABC

Ha szeretnéd megtudni milyen ember vagy, töltsd ki ezt a quizt!

Minden egyes kérdésnél három válaszlehetőség közül dönthetsz. Ha kitöltötted, számold össze melyik betűből van neked a legtöbb kiválasztva, és tud meg a megtudnivalót!

Melyik sorozatot nézed a legtöbbet ezek közül?

- A: Gossip Girl
- B: Ginny és Georgia
- C: Riverdale

Mi az első dolog, amit csinálsz, amikor hazaérsz?

- A: Levágom a lábkörmöm
- B: Kihasználom az alkalmat és addig szellentek, amíg van gázutánpótlás
- C: Lezuhanyzom, mert olyan orrfacsaróan büdös vagyok, mint akinek nyolc tesiórája volt

Melyik appot használod a legtöbbet?

- A: Tinder
- B: Episode
- C: Wattpad

Melyik a kedvenc programod falunapon?

- A: A nagy málna ivó verseny
- B: Szüreti táncház
- C: Malackergetés

Mi a kedvenc betét márkád?

- A: Always
- B: Libresse
- C: Naturella

Melyik a kedvenc számítógépes játékod?

- A: Red Dead Redemption
- B: Neighbors from Hell
- C: League of Legends

Mi szokott viszketni a testeden?

- A: Fejed
- B: Vádlid
- C: Lábujjközöd

A: Nem találok a HÜHA-faktort a válaszaid között. ://   B: Látom izgalmasan éled az életed.   C: Elég tré ember vagy veled nem mutatkoznék az utcán.

